

زیست شناسی و تاریخچه اردک اهلی

تاریخچه و زیست شناسی اردک اهلی

برای علاقه مندان به **تاریخچه اردک اهلی** باید گفت که در زمان ورود اولین مهاجران به استرالیا در قرن ۱۸، ساکنین اولیه از طریق شکار زندگی می کردند. آنها در طی فصل تولید مثل، تخمهای اردک را جمع آوری می کردند و در زمان پرریزی و از دست رفتن موقتی قدرت پرواز متعاقب انقلاب تابستانی، اردک های بالغ را صید می کردند. در مواقع دیگر سال، اردکها به وسیله بومرنگ از طریق بال شکار می شدند. پرندگان در آب از طریق تله های مخفی شده در لابه لای نیها و توسط شکارچی هایی که در زیر آب شنا می کردند و توسط لوله نی مانند نفس می کشیدند، شکار می شدند (فلود ۱۹۹۶). ساکنین اولیه استرالیا سال ها با استفاده از روش های زکری شده به شکار اردک پرداختند و احتمالا سایر شکارچیان نیز در سایر نقاط دنیا از روش های مشابهی برای شکار اردک استفاده می کردند.



تاریخچه و زیست شناسی اردک اهلی

EIG shop

Instagram icon eskandari_eig

Telegram icon eskandari_eig

نقاشی و حکاکی های موجود در آرامگاه مرروک، وزیر فارو تتیه (پادشاهی ششم، ۲۲۴۰ سال قبل از میلاد) در ساکارا و ناچ (سلسله هجدهم، ۱۵۵ سال قبل از میلاد)، نسخه ها خطی و اختر شناس آمون در

معبد کارناک مصر، نشان دهنده آن است که بیش از 3 هزار سال پیش، پرندگان وحشی توسط تله های بزرگ شش وجهی توری در باتلاق های جلگه نیل، شکار می شدند. این اردک ها در لانه های بزرگ، نگهداری شده و به منظور تأمین گوشت در تمامی طول سال، به طور اجباری تغذیه می شدند. با این حال، علی رغم اینکه شواهدی دال بر اهلی شدن غازهای بومی در مصر وجود دارد، دور از تصور است که اردک قبل از این اهلی شده باشد.

در قرن های پیش از میلاد، مارکوس ترنتیوس وارو^۱ (۲۷-۱۱۶ قبل از میلاد) شخصی رومی بود که نوشته های بسیاری در ارتباط با موضوعات کشاورزی داشت و اولین نویسنده ای بود که پرورش اردک را توصیف کرد، او پیشنهاد کرد که لازم است محوطه ای محصور شده با تورهای با چشمه باز بنا شود به طوری که مانع از ورود عقاب به داخل یا خروج اردکها از آن شود. لوسیوس مودراتوس کلومه تقریباً همزمان راجع به این موضوع مطالبی نوشته است. بر اساس پیشنهاد او، هر کس برای پرورش اردک محلی را در نظر گرفته است باید تخم پرندگان وحشی را جمع آوری کرده و آنها را در زیر مرغ های خانگی قرار دهد. در این روش، اردکها در طبیعت وحشی تخمگذاری کرده و بدون شک تولید مثل در قفس متوقف می شود. او پیشنهاد کرد که برای پرورش پرندگان آبی، آنها باید در فضایی حصارکشی شده و دارای استخر آب و منطقه ای پوشیده از علف قرار داده شوند که مجهز به لانه های ساخته شده از سنگ و پوشیده از لایه صافی از گچ باشد تا پرندگان در آن تخمگذاری کنند. مارکوس پورسیوس کاتو نیز توصیه های مشابهی داشت اما پیشنهاد کرد که اردک ها باید با گندم، جو، تفاله انگور و حتی گاهی شاه میگو (لابستر) و سایر حیوانات آبی تغذیه شوند و استخرهای حصارکشی شده جهت حفظ پاکیزگی باید توسط حجم وسیعی از آب تغذیه شوند.

نقاشیها، حکاکیها و شواهد باستان شناسی شامل استخوان های یافت شده اردک در بسیاری از نقاط امپراطوری روم نشان میدهد که احتمالاً گوشت اردک در ضیافت ها و جشنواره ها مصرف می شد. با این حال، به نظر می رسد که در آن زمان بر خلاف مرغ و غاز، اردکها اهلی نشده بودند، اما همراه با قرقاول، مرغ شاخدار و توکای پشت بلوطی در قفس نگهداری می شدند و گاهگاهی برای تزیین و خوش رنگی سفره های رومیان استفاده میشدند. از پرها و کرکها به منظور عایق سازی لباس ها و تشک استفاده می شد. از پرهای اولیه که اغلب شاه پر نامیده میشوند جهت حرکت مستقیم و پایدار پیکان (تیر کمان برای شکار استفاده می شد و از شاهپرهای تراشیده شده غاز نیز برای نوشتن استفاده میشد.

هارپر (۱۹۷۲) اهلی کردن اردک را در ادبیات کلاسیک و قرون وسطی بازبینی کرد، اما موفق نشد مأخذ مشخصی را برای اردک اهلی (برخلاف اردک وحشی از منابع مشروح توسط رومیها تا ۸۱۰ سال قبل از میلاد پیدا کند. در آن زمان اردک در کنار غاز، قرقاول و مرغ در فهرستی قرار داشت که روستاییان به عنوان کرایه به ملاکان در ایالتهای بزرگ پرداخت می کردند. حیوانات مزرعهای اهلی اعم از اردک و غاز اهلی در دست نوشته های مربوط به سال ۱۱۵۰ توصیف شده اند، اما پرورش اردک در هیچکدام از نوشته های قرون وسطی ذکر نشده است و به نظر نمیرسد استفاده از ابزاری شبیه به دستگاه جوجه کشی نیز مرسوم بوده باشد، که موید نظر دلاکورا (۱۹۵۶) است مبنی بر اینکه اردک در اروپای غربی پیش از قرون وسطی (بین قرن ۵ ام تا ۱۵ ام) اهلی نشده بود.

از قرن ۱۲، به طور فزاینده ای به اردکهای اهلی در گزارشات مالی ایالتهای بزرگ انگلستان اشاره شده است، اما به نظر می رسد که تاثیر اقتصادی آن اندک بوده است. ارزش آنها ممکن است به خاطر فراوانی اردکهای وحشی تحت تاثیر قرار گرفته باشد، زیرا نوشته های تاریخی قرن ۱۳ موید آن است که

پرندگان توسط تور در طول دوره پرریزی و متعاقب انقلاب تابستانی و از دست دادن قدرت پرواز در زمین های باتلاقی شرق انگلستان شکار می شدند. تداوم صید باعث وضع قوانینی در سال ۱۵۳۴ شد که به موجب آن شکار در فصل خاصی ممنوع گردید (Robinson, ۲۰۰۴).



در قرن ۱۵، در انگلستان، کشورهای حوزه دریای بالتیک و روسیه به طور گسترده ای از تور برای به دام انداختن پرندگان وحشی مهاجر استفاده میشد. اردکهای مصنوعی و سر و صدای مشابه اردک، تله اردک بودند که در تالاب ها یا نهرها نصب شده و به تورهای تونل مانند منتهی می شد. هنگامی که تعداد کافی اردکهای وحشی توسط دام جذب میشدند صیاد سگ کوچک خود با ظاهری مشابه روباه را تشویق می کرد تا در کنار تور تونلی به جلو و عقب جست و خیز کند. این حرکت باعث برانگیختن حس کنجکاوی پرندگان وحشی شده و بر اساس غرایز گروهی، سگ را در طول تونل خمیده (۵۰ الی ۶۰ متر طول دنبال کرده و گرفتار می شدند که سپس کشتار شده و روانه بازار می شدند.

رابینسون (۲۰۰۴) وجود بیش از ۲۱۵ نوع تله نصب شده در شرق انگلستان و چندین تور تونلی که به تله مرکزی ختم می شوند را تایید می کند. طبق برآوردهای انجام شده، این تله ها در سال بیش از یک میلیون اردک را صید می کردند و تا اواسط قرن ۱۹ نیز کاربرد داشتند. علاوه بر این، تفنگهای ساچمه ای که می توانستند تنها با یک شلیک تعداد زیادی اردک را شکار کنند در قرن ۱۶ ام معرفی شدند، که سبب افزایش کشتار و فروش پرندگان وحشی در بازار انگلیس شدند.

تصاویر اردک های اهلی در قرن هفدهم پدیدار شدند و نقاشی ای در نمایشگاه ملی در لندن توسط جان

استین به نام "طیور خانگی" اردک های اهلی پرسفید را نیز شامل می شود. اردکهای اهلی شده به طور فزاینده ای به نقاشی های مناظر در غرب اروپا یافت می شوند که احتمالاً نشان دهنده توزیع گسترده آنها در این مناطق در اواخر قرن هفدهم می باشد.

در قرن های هجدهم و نوزدهم جمعیت شهرهای بزرگ انگلیس به طور چشمگیری افزایش یافت که سبب افزایش تقاضا برای پرندگان شد. پرورش و تولید اردک در مناطق خاصی متمرکز شده است که از معروف ترین مکان ها می توان به آیلز بوری (فصل دوم این کتاب) اشاره کرد که اصلاح نژاد و آمیختهگری انتخابی، اردک اهلی معروف ایلز بوری را به وجود آورد.

تاریخچه اردک اهلی : اهلی کردن در چین و خاور دور

وچنگ (۱۹۸۸) بر اساس اردکهای سفالی کشف شده از حفاری کوههای یان-شی-منکو در استان فوجیان در جنوب چین، عنوان کرد که اهلی کردن اردک از دوران سنگی جدید و بین چهار تا ده هزار سال قبل انجام شده است. جیان هوا (۲۰۰۴) ضمن توصیف ظروف سفالی حاصل از حفاری شانژیان کانتی در مرکز استان هنان بیان کرد که اردک ها حدود چهار هزار سال قبل و در طول تمدن یانگ شائو اهلی شدند. کلایتون (۱۹۸۴) گزارشی از یه در مدارک چینی را مورد بررسی قرار میدهد که در آن با جستجوی شواهد باستان شناسی، اعلام شده است که اردک ها در سه هزار سال پیش اهلی شدند.

با توجه به شواهد اندک تاریخچه اهلی شدن اردک، جانگ و زو (۱۹۸۰) این مسئله را تایید می نمایند که کشاورزان برای جلب رضایت مقامات دولتی و زمین داران بزرگ، انتخاب دقیقی را برای اردک های گوشتی انجام دادند. در زمان سلسله مینگ (۱۳۶۸-۱۶۴۴ پس از میلاد) اردک پکن به عنوان نژادی برجسته با خصوصیات ژنتیکی ثابت شناخته شده بود.

منبع : [تاریخچه پرورش اردک](#)